

וואלאס סטיבנס Materia Poetica

I

הצטינותו של משורר משעממת כמו הצטינותם של אנשים.

II

החיים הם הענין אליו מנסים להגיע בשירה.

III

המשורר מעניק את זהותו לקורא. הוא אינו יכול לעשות זאת אם הוא מופיע באפן אישי ומפריע.

IV

מדת הדיוק של ההתבוננות שנה למדת הדיוק של המחשבה.

V

אסוף שירה מן הנסיון האישי במהלך הדרך אינו זהה לכתיבת שירה גרדא.

VI

יחסה של האמנות לחיים הוא בעל חשיבות עליונה בעקר בעדן סקפטי. שכן בהעדר אמונה באל, הרוח פונה ליצירותיה שלה ובוחרת אותן לא רק מנקודת מבט אסתטית כי אם גם מצד מה שהן חושפות, מצד מה שהן מאשרות ומפריכות, מצד התמיכה שהן מעניקות.

VII

יש באמנות הרבה מעבר לחוש היפי.

VIII

החיים הם כבואתה של הספרות.

IX

השמוש הוא הכל.

(Les idées sont destinées à être déformées à l'usage. George Braque, Verve,
No 2)

X

אי אפשר לראות מבעד לרומנטי; נכון לעכשו, אין רוצים לראות בעדו.

XI

רומנטיקן מת הוא סלוף

XII

שירה היא אמצעי ישועה.

XIII

יתכן כי שירה היא מהבטי המלנכוליה. לפחות, במלנכוליה, היא אחד מן ה־ "autres choses solatieuses".

XIV

על המשורר לבוא במרעו כחית הפלא, ובמיטבו כאיש הפלא.

XV

(משורר) רעה את טלאי

XVI

הַאֲמִתִּי אֵינּוּ אֶלָּא בְּסִיס. אֲךָ הוּא אָכֵן הַבְּסִיס.

XVII

הַשִּׁיר חוֹשֵׁף עֲצֻמוֹ רַק לְאָדָם הַנִּבְעָר.

XVIII

הַיַּחֲס בֵּין שִׁירַת הַחֲנוּיָה לְשִׁירַת הַרְטוֹרִיקָה אֵינּוּ זֶהָה לַיַּחֲס בֵּין שִׁירַת הַמְּצִיאוֹת לְשִׁירַת הַדְּמִיוֹן. הַחֲנוּיָה, לְפָחוֹת תַּחַת יָדָיו שֶׁל מְשׁוֹרֵר בְּעַל שְׁעוֹר כְּלָשָׁהוּ, רַחֲבָה פִּי כַּמָּה מִן הַמְּצִיאוֹת.

XIX

בְּמִדָּה רַבָּה, בְּעִיּוֹתֵיהֶם שֶׁל מְשׁוֹרֵרִים הֵן בְּעִיּוֹתֵיהֶם שֶׁל צִירִים, וְעַל הַמְּשׁוֹרֵרִים לְפָנוֹת לְעֵתִים קְרוֹבוֹת לְסִפְרֵי הָאֲמָנוֹת לְשֵׁם דִּיוֹן בְּכַעֲיוֹתֵיהֶם שְׁלָהֶם.

XX

הַפְּשֻׁטָה הִיא נִדְבָךְ שֶׁל אִידֵאלִיזִם. בְּמוֹכֵן זֶה נִכּוֹן לֹאמַר כִּי הַהִפְשָׁטָה מְכַעֶרֶת.

XXI

לְכָל הַפָּחוֹת בַּשִּׁירָה, עַל הַדְּמִיוֹן לֹא לְנַתֵּק עֲצֻמוֹ מִן הַמְּצִיאוֹת.

XXII

לֹא כָּל הָעֲצָמִים שְׂוִים. חֲטָאוּ שֶׁל הָאִימָג'יזִם הֵיחָה שֶׁהוּא לֹא הַכִּיר בְּכָךְ.

XXIII

כָּל שִׁירָה הִיא שִׁירָה אֶקְסִפְרִימֵנְטִלִית.

XXIV

לְכֹל אֶחָד מֵאַתְנֵנוּ יֵשׁ טֶנַח רְגִישוֹת שְׁמַעְבֵּר לוֹ שׁוֹם דְּבַר אֵינוֹ קִים. הוּא מִשְׁתַּנָּה מֵאָדָם
לְאָדָם.

XXV

בְּשִׁירָה עֲלִידָה לְאַהֵב אֶת הַמְּלִים, הַרְעִינֹת, הַתְּמוֹנוֹת וְהַמְּקַצְבִּים כְּכֹל שְׂאֵתָה מְסַגֵּל לְאַהֵב
מִשְׁהוּ בְּכָלֵל.

XXVI

מִסַּע בְּמִרְחֵב שְׁוֵה מִסַּע בְּזִמְן.

XXVII

עַל שִׁירָה לְהִיּוֹת אֵי־רְצִיּוֹנִלִית.

XXVIII

הַשִּׁירָה נוֹעֵדָה לְעֲשׂוֹת אֶת הַחַיִּים שְׁלֵמִים כְּשֶׁהֵם עֲצָמָם.

XXIX

שִׁירָה מְגַבִּירָה אֶת תְּחוּשֵׁת הַמְּצִיאוֹת.

XXX

יֵשׁ לְשִׁקֵּל:

א. שְׁהַעוֹלָם כְּלוֹ הוּא חֹמֶר לְשִׁירָה.

ב. שְׂאֵיִן חֹמֶר שֶׁהוּא פּוֹאֵטִי בְּאִפְּן מִיְחָד.

XXXI

שִׁירָה קוֹרְאִים בְּעֲזֶרֶת הָעֲצָבִים.

XXXII

המשורר הוא המתנדב בין אנשים לבין העולם בו הם חיים, וגם בין אנשים ובינם לבין עצמם; אך לא בין אנשים ובין עולם אחר כלשהו.

XXXIII

הפגם המהותי של הסוראליזם הוא המצאה ללא גלוי. להביא צדפה לנגן באקורדיון פרושו להמציא ולא לגלות. ההתבוננות בלא מודע, עד כמה שנמנע להתבונן בו, צריכה לחשוף את הדברים שלא היינו מודעים להם עד כה, ולא את אלה המפריים שהיינו מודעים להם ועוד דמיון.

XXXIV

הדמיון אינו מוסיף למציאות.

XXXV

הבאר הגדולה של השירה אינה שירה אחרת אלא פרזזה: המציאות. עם זאת, יש צורך במשורר על מנת שיכחין בשירה שבחיים.

XXXVI

ברגעים בהם ראוי שאימתו של אדם מן החיים תהיה הגדולה ביותר (כאשר אדם צעיר או מבגר מאד), הוא בדרך כלל אינו שם לב אליה. דבר דומה נכון גם ביחס לרגעים הפואטיים העמקים ביותר. זהו מקורה של הסנטימנטליות, שאינו אלא כשל רגשי.

XXXVII

שירה היא מציאות ומחשבה או רגש.

XXXVIII

אם אדם מאמין בשירה אזי שאלות עקרוניות נעשות שאלות חיוניות. בכל מקרה, אם אין דבר בעולם מלבד חיים ואמנות, די בהצהרה עבדתית זו כדי להסגיר את חשיבותה של האמנות.

הדיכוטומיה אינה בין ראליסטים ובין אַמָּנים. ישנם מעט ראליסטים טהורים ומעט אַמָּנים
טהורים. אנו בני פלאים המשקעים בספרות בת פלאים.

מאנגלית: אריאל זינדר

פורסם בגיליון הראשון של כתביהעת View ב־1940.